

Allison Saftová

NEZKROTNÁ MAGIE

Kouzelné tajemství.

Bájný hon.

A láska, která riskuje všechno.

FRAGMENT

Nezkrotná magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Allison Saftová
Nezkrotná magie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Allison Saftová

NEZKROTNÁ MAGIE

Přeložila Tereza Dubenská

FRAGMENT

*Pro ty s nesplnitelnými sny a pro ty s pocitem,
že snít je nemožné.
Za obzorem Vás čeká mnohé.*

1

Margaret by dnes večer neměla být venku. Na polovinu podzimu je nepřírozně chladno. Taková zima zaskočí i stromy. Listy za jejím oknem ještě včera ráno jako by hořely ve slunečním světle, krvavě rudé a medově zlaté. Nyní už jich polovina leží suchá a ona v tom mrtvém moři vidí jen hodiny a hodiny práce.

Přesně za takové myšlenky by ji paní Wrefordová pokárala. Jako by ji Margaret slyšela: *Sedmnáct ti je jen jednou, Maggie. Jsou mnohem lepší způsoby, jak promarnit mládí, než udržovat v chodu ten prokletý dům, to mi věř.*

Jenže ne každý si může dovolit promrhat sedmnáctý rok svého života. Jsou lidé, kteří *nechtějí* být jako Jaime Harrington a jeho kamarádčici, jejichž jedinou zábavou je skákat do moře z útesu a popíjet levnou pálenku. Margaret by takové nesmysly stejně nestíhala. Na bedrech jí leží příliš mnoho povinností a především nemá doma jediné polínko. Před dvěma dny jí dřevo došlo a v panství Weltyů se usídlila zima. Číhá na ni venku, číhá na ni doma, vyčkává v krbu plném bílého popela. Margaret se sice do štípání dřeva zaboha nechce, ale vyhlídky nejsou nijak příznivé. Budťo bude mrznout teď, nebo později.

Poslední sluneční paprsky zalévají zahradu rudým světlem, ale postupně umírají nad horami. Jakmile slunce zapadne docela, ochladí se ještě citelněji. Minulou bezesnou noc se několik hodin třásla zimou a nyní ji celé tělo bolí, jako by spala na kamenné podlaze. Odmítá se takhle cítit i zítra. Už to dál odkládat nebude.

Tak tedy bude mrznout teď.

Narazí si na hlavu matčin starý klobouk, sejde z verandy a spadaným listím se došourá za dům, kde na ni vedle zrezivělého kolečka čeká hromada dříví. Dešťová voda v kolečku je postříbřená námrazou, která mlhavě odráží pokroucený obraz dohasínajících červánků. Jakmile se Margaret natáhne, aby sebrala poleno, zahlédne v zamrzlé hladině svou tvář. Vypadá ztrhaně, což není žádné překvapení.

Položí poleno na špalek a uchopí sekeru. Když byla mladší, musela dát do rány veškerou sílu. Dnes už jí to jde stejně snadno jako dýchání. Čepel zasvěští vzduchem a zaboří se do dřeva, až to práskne a z hnízda vyletí polekaný párek vran. Margaret uchopí topůrko pevněji a sykne, když se jí do ruky zapíchne tříška.

Podívá se na krev, která jí vytryskne z rýhy v dlani, a pak ji olízne. Do rány jí zaleze chlad a na jazyku se usadí kovová pachutí. Ví, že by měla rukojet' osmírkovat, než si z ní ukousne další sousto, ale nemá čas. Nemá čas na nic.

Za normálních okolností by se na zimu připravila lépe, ale její matka je už tři měsíce pryč a práce se hromadí. Je třeba utěsnit okna, vyměnit šindele, připravit zvířecí kožky. Šlo by jí to mnohem snadněji, kdyby se naučila alchymii, jak si to její matka vždycky přála, ale to bude raději hladovět a strádat.

Lidé popisují alchymii různě. Vědci ji považují za proces destilace hmoty až na její podstatu, prostředek k pochopení světa. Bohabojní kataristé tvrdí, že dokáže očistit cokoli, dokonce i člověka. Ale Margaret zná pravdu. Alchymie není pokrok ani spása. Je to sirný zápach, který nedokáže vymýt z vlasů. Jsou to sbalená zavazadla a zamčené dveře. Krev a inkoust na dřevěné podlaze.

Přežije bez alchymie, dokud se její matka nevrátí domů – pokud

se vůbec vrátí. Tu myšlenku potlačí hned, jakmile se jí zrodí v hlavě. Evelyn už mnohokrát odcestovala kvůli svému výzkumu a pokaždé se vrátila. Tentokrát jí to trvá o něco déle, toť vše.

Kde jsi?

Před lety, když na to ještě měla sílu, vylezla Margaret na střechu a předstírala, že vidí na tisíce kilometrů daleko. Pokoušela se představit si všechna ta fantastická místa, která jí kradla matku. Ale ať se snažila sebevíc, neviděla nic než prašnou cestu po úbočí hory, ospalé městečko matně zářící v dálce jako zadeček světlušky a za zlatavými poli žita Půlměsíční moře, které se černě třpytilo jako hvězdná noc. Dar představivosti se jí vyhnul a ona nezná nic než Wickdon. Svět mimo něj pro ni takřka neexistuje.

Během večerů, jako je tento, jsou všichni zachumlaní ve svých domovech, vaří rybí polévku a trhají z bochníků tmavého chleba střídu. Ta představa ji jen trochu píchne u srdce. Je ráda sama, vlastně víc než ráda. To jenom chmurná vyhlídka na vařené brambory k večeři v ní vyvolává žárlivost. Když se jí vítr prožene kolem zátylku, zakručí jí v žaludku. Listí, které zatím žije, se jí komíhá nad hlavou a syčí jako příliv a odliv.

A jako by říkalo: *Přt. Poslouchej.*

Náhle se rozhostí děsivé ticho. Na pažích jí naskočí husí kůže a zastudí ji pot. V těchto lesích strávila už sedmnáct let a nikdy se tu nebála, ale právě teď ji tma zahaluje jako špatně padnoucí háv.

U stromořadí praskne větev. Třeskne to jako výstřel. Margaret se prudce otočí, zvedne sekeru do výše a přimhouří oči.

Stojí tam ale jen Svízel, její lovecký pes. S těma svýma příliš dlouhýma ušima a lesklou srstí barvy mědi vypadá majestátně i směšně zároveň. Margaret sklopí kalač, až čepel břinkne o namrzlou zem. Musel vyklouznout vstupními dveřmi, když se nedívala.

„Copak tu provádíš?“ zeptá se a připadá si hloupě. „Vylekal jsi mě.“

Svízel nepřítomně vrtí ocasem, ale stále natahuje krk směrem k lesu a chvěje se soustředěním. To napětí a dusno ve vzduchu musí cítit i on. Je to jako klid před bouří. Raději by teď v rukou svírala místo sekery pušku.

„Zůstaň, Svízeli.“

Pes pomalu postupuje vpřed a na svou paničku se neohlíží. Margaret si podrážděně povzdechne a dech se jí srazí v obláčky páry. Pach lovné zvěře je příliš silný, s ním soupeřit nemůže. Jakmile Svízel jednou zavětrí, nic ho nezastaví. Je vynikající lovecký pes, ale zároveň má hlavu tvrdou jako mezek.

Dojde jí, jak moc oba vyšli ze cviku – a jak moc jí chybí lov a vzrušení, které při něm cítí. Paní Wrefordová má svým způsobem pravdu. V životě jde skutečně o víc než o péči o chátrající dům. Svoje mládí nemusí trávit jen snahou o přežití. Jenže paní Wrefordová nechápe a nikdy nepochopí, že se Margaret nestará o dům kvůli sobě. Dělá to pro Evelyn.

Než se její matka vydá na cestu, říká pokaždé totéž: *Jakmile získám vše, co potřebuju pro svůj výzkum, budeme zase jedna rodina.* Na světě není krásnějšího slibu. Jejich rodina sice už nikdy nebude celá, ale vzpomínek z dřívějších dob si Margaret váží víc než čehokoli jiného. Bylo to ještě předtím, než jí zemřel bratr, než je opustil otec a než alchymie spálila v Evelyn veškerou mateřskou něhu. Ty hřejivé vzpomínky tiskne v dlaních jako neviditelné kamínky a obrací je v myslí znovu a znovu, dokud nejsou ohlazené jako oblázky.

Jednou týdně chodili všichni čtyři do Wickdonu na nákup a Margaret vždy poprosila matku, aby ji nesla domů. Když už byla moc velká na to, aby se to slušelo, zvedala ji Evelyn ze země se slovy: „Kdo-pak tě tak vykrmil, že jsi tolik vyrostla, moje malá Maggie?“ a pusinkovala ji tak dlouho, dokud Margaret nevýskala radostí. V maminčině náručí se svět příjemně zatočil a zalil zlatavými slunečními paprsky, a ačkoli museli ujít osm kilometrů, Evelyn ji pokaždé bez řeči nesla celou cestu.

Až dokončí svůj výzkum, všechno se změní. Budou spolu a budou opět šťastné. A to za ty chvíle strádání stojí. A tak Margaret zvedne kalač a rozstřípne další poleno. Když se skloní, aby posbírala třísky na podpal, obejmě ji mráz.

Podívej se támhle, šeptá vítr. Podívej.

Pomalu zvedne zrak k lesu. Za větrem rozcuchanými vlasy není nic než tma. Nic než šumění listí, které je stále hlasitější a hlasitější.

A vtom ji uvidí.

Zprvu to není nic, pouhá šmouha, která se mihne houštím. Namlouvá si, že je unavená, že si to jen představuje. Potom však ze tmy zazáří kulaté oči, jež nemrkají. Po nich se, jako by prorážel černou hladinu vody, vynoří čenich. Jako plíživá mlha nad mořem se do měsíčního svitu vkrádá bílá liška, která se svou velikostí vyrovná Svízelovi. Margaret takovou lišku nikdy neviděla, ale ihned se dovtipí, o koho se jedná. Je to prastaré stvoření, mnohem starší než sekvoje, které se tyčí nad ní.

Hala.

Všechny děti ve Wickdonu znají legendy o hale. Když ale Margaret poprvé jednu slyšela od svých spolužáků, došlo jí, nakolik se její rodina od těch ostatních liší. Kataristická církev popisuje halu a jí podobné demiurgy jako démony. Její otec jí však vyprávěl, že nic, co stvořil Bůh, nemůže být ve svém jádru zlé. Pro juadiry je hala posvátná bytost, nositelka božské moudrosti.

Pokud jí projevíš úctu, neublíží ti. Margaret se ani nehne.

Haliny oči jsou bílé, bez zorniček, a Margaret cítí, jak se do ní jako nůž zařezává její pohled. Hala roztáhne čelist a varovně vycení zuby, až Margaret potichu vyjekne. Svízel naježí chlupy na hřbetě a zavrčí.

Jestliže se na halu vrhne, zaplatí za to životem.

„Svízeli, ne!“ Zoufalstvím jí tak zhrubne hlas, že se pes probere z transu. Celý zmatený krouží kolem své paničky a uši mu létají do všech stran.

A dříve, než jí hlavou proletí jediná myšlenka, než stačí mrknout, je liška pryč.

Rozechvěle se nadechne. Dolehne k ní slábnoucí šustění, jak hala prosvíští spadaným listím. Margaret dovrávorá ke Svízelovi, klesne na kolena a obejmě ho kolem krku. Je mokrý a smrdí jako něco kvašeného, ale je živý a zdravý, a to je hlavní. Psí srdce bije v rytmu jejího, což je ten nekrásnější zvuk, jaký kdy slyšela.

„Jsi šikulka,“ zašeptá a prokleje se za to, že nedokáže udržet klidný hlas. „Omlouvám se, že jsem na tebe křičela. Moc mě to mrzí.“

Co se to právě stalo? Když se jí v hlavě vyjasní, místo pocitu úlevy se jí zmocní hrůzné poznání. Jestliže se to zvíře objevilo tady, Půlměsíční hon na sebe nenechá dlouho čekat.

Každý podzim se v některém z lesů na pobřeží objeví hala, která na místě zůstává pět neděl a terorizuje okolí, dokud ráno po studeném úplňku opět nezmizí. Nikdo doopravdy neví, proč to dělá, kam odchází a proč její moc s přibývajícím měsícem sílí. Jisté je jen to, že nejzámožnější obyvatelé Nového Albionu si z lovu na halu vytvořili národní sport.

Turisté se do onoho místa s velkou slávou sjíždějí celé týdny před tím, než Půlměsíční hon vypukne. Lovci se na něj přihlašují spolu s alchymisty v naději, že se stanou hrdiny, kteří zabijí posledního žijícího demiurga. A za úplňku se vydají na štvanici. Legenda praví, že demiurga lze zabít pouze pomocí alchymistické magie a za svitu studeného úplňku. Účastníci Honu a diváci žijí v napjatém očekávání a za čest ulovit halu jsou ochotni zaplatit životem. Čím ničivější je v daném roce její síla, tím napínavější je honitba.

Hon se ve Wickdonu nepořádal téměř dvacet let, ale Margaret slyšela útržky příběhů, které kolovaly přístavištěm. Kňučení loveckých psů, které halino kouzlo přivedlo k šílenství, třeskání výstřelů, bolestné ržání koní, jimž liščí tesáky rozpáraly břicho. Hon byl pro ni od dětství jen mýtem nasáklým krví. Slavit úspěch mohou pouze čisto-krevní novoalbiánští hrdinové, nikoli venkovská děvčata s juadírskými kořeny. Byly to jen povídačky, smyšlenky. Ty se však brzy stanou skutečností.

Margaret je dost blízko na to, aby se přihlásila. Aby vyhrála.

Pomyšlení, že by otce zklamala, ji píchne u srdce. Jenže proč by se měla starat o to, co si on myslí? Je jen poloviční juadirka, takže pro ni hala nemá žádný zvláštní význam. Kromě toho, možná že zabít té němě tváře z ušlechtilého důvodu je největší úcta, jakou by jí mohla prokázat. Obejde se bez toho, aby ožralci zpívali její jméno

v putykách. Nikdy totiž netoužila po uznání nikoho jiného než své matky.

Když zavře oči, uvidí matčinu siluetu proti slunci. Je otočená zády k domu, v ruce třímá kufry a její vlasy vlají ve větru jako zlatá stuha. A odjíždí. Neustále někam odjíždí.

Ale pokud Margaret halu uloví, možná ji přinutí zůstat.

Hlavní cenou jsou peníze, sláva a mrtvá hala. Většina lovců si ji chce vycpat a vystavit jako trofej. Ale Evelyn ji potřebuje pro svůj výzkum alchymistického opus magnum. Podle její matky dávno mrtví mystikové tvrdili, že pokud alchymistický oheň spálí kosti demiurga, zůstane prima materia neboli pralátka a tedy i základní substance veškeré hmoty. Z tohoto božského éteru je možné stvořit kámen mudrců, díky kterému jeho majitel získá nesmrtelnost a schopnost vytvářet hmotu z ničeho.

Kataristická církev považuje jakýkoli pokus o destilaci primy materie za kacířství, takže kromě Evelyn se jejímu zkoumání věnuje jen hrstka novoalbiánských alchymistů. Její matka netouží po ničem jiném než po kameni mudrců. Roky strávila hledáním těch několika málo rukopisů, které vysvětlují, jak ho vyrobit, a před třemi měsíci vyrazila na cesty, aby prozkoumala další stopu. Nyní je však hala, jeden z posledních chybějících dílků jejího výzkumu, přímo tady.

Svízel se vymaní z jejího sevření a vytrhne tím Margaret z úvah.

„Hezky tu zůstaň.“ Popadne ho za uši a políbí ho na čelo. Pes sebou škube a Margaret se musí usmívat. Ráda ho škádlí, je to jedna z mála radostí v jejím životě.

Když ho konečně pustí, Svízel rozhořčeně zastříhá ušima, odskočí z jejího dosahu a zůstane stát se vznešeně zvednutou hlavou, vyplazeným jazykem a růžovým uchem obráceným naruby. Margaret se poprvé po několika dnech zasměje. To zvíře ji miluje, jen to umí dobře skrývat. Ale Margaret by se komukoli na potkání přiznala, že na světě nemá nikoho radši než jeho.

To pomyšlení ji probere. Svízel je skvělý lovecký pes, ale už není nejmladší. Nehodlá dávat všanc jeho život kvůli nějakému pošetilemu

nápadu. Nemá čas se na Hon připravit ani peníze na zaplacení startovního a nezná žádného alchymistu, kterému by se dalo věřit – ačkoli žádnému alchymistovi se nedá plně věřit. Zúčastnit se totiž mohou jen dvojice: jeden střelec a jeden alchymista.

A navíc zná pouze jediný spolehlivý způsob, jak zabít demiurga. Je k tomu třeba alchymie, která... Ne, raději by zemřela, než aby dovolila, že se o tu magii někdo znovu pokusí.

I kdyby však existovala jiná metoda, stejně by na tom nezáleželo. Pokud by se někdo dovtípil, že se do štvance zapojila juadirka, udělal by jí ze života peklo. Sedmnáctin se dožila jen díky tomu, že se držela při zemi a nikde se moc neukazovala. *Takhle je to lepší*, říká si. Je lepší ihned zadusit jiskřičku naděje než ji nechat pomalu chřádnout jako vlka v osidle. Margaret ví, jak tenhle příběh skončí. Vůbec o tom nepochybuje. Na vlastní oči viděla, jak to dopadá s lidmi, kteří touží po nedosažitelném. V jiném životě by si snad dovolila snít. V tomto ale ne.

Honba za tou liškou jí nepřinese nic jiného než zkázu.

2

Wes bolestivě narazí čelem do chladného skla a probudí se. Taxík vyjede z výtluku na silnici a prskání jeho motoru zní podezřele jako chichotání. Potichu zakleje, promasíruje si rozbolavělou kůži a pak si cípečkem rukávu opatrně otře slinu, která se mu nahromadila v koutku úst.

Ulice v Pátém obvodu jsou sice také plné výmolů, ale tohle je absurdní. Říkali mu, že cesta z nádraží do Wickdonu trvá půldruhé hodiny, ale raději by jel pomaleji, než aby dorazil k domu Evelyn Weltyové s otřesem mozku.

„Už jsi vzhůru?“ Hohn, jeho řidič, se na Wese usměje ve zpětném zrcátku.

Hohn je muž středního věku s bodrou, větrem ošlehanou tváří a světlým knírkem, jehož konce se úhledně kroutí do spirálek. Jízda taxíkem stojí Wese téměř veškeré úspory. Ale pokud vše půjde podle plánu, domů se jen tak vracet nebude.

„Jo,“ zamumlá Wes a nuceně se zazubí. „Je to tu poněkud rustikální, že?“

Hohn se zasměje. „Obávám se, že mimo Wickdon tu nenajdeš moc aut ani asfaltových cest. Snad umíš jezdit na koni.“

Neumí. Jediní koně, které kdy viděl, jsou obrovské, těžkopádné bestie, které tahají v parcích kočáry plné bohatých lidí. Kromě toho nepochybuje, že kdyby chodil na hodiny jezdeckví a někdo se to dozvěděl, vytloukl by z něj duši. Děcka z Pátého obvodu na koni přece nejedí!

Už teď mu tohle učňovství dává zabrat, a to ještě ani nezačalo.

Přestaň fňukat, připomene si. Za to, že skončil v téhle pustině, si může sám. Z větší části. Napůl. Tak trochu.

Za poslední dva roky vystřídal víc učitelů alchymie, než by dokázal spočítat. Když ho vyloučili poprvé, máma byla rozhořčená na jeho mistryni. Podruhé se rozčílila na něj. Potřetí zaraženě mlčela. A tak to pokračovalo, hněv a zmatek a zase hněv a zmatek, až do minulého týdne. Jakmile jí oznámil, že odjíždí do Wickdonu, posadila se s ním ke stolu a stiskla mu ruce tak něžně, až téměř zapomněl, že se má tvářit jako otrávený puberťák. „Miluju tě, dušinko. A ty to víš. Ale nenapadlo tě, že se možná pro alchymii nehodíš?“

Samozřejmě ho to napadlo. V tomhle světě na něj za každým rohem číhá připomínka, že syn banvišských přistěhovalců se nemůže stát skutečným alchymistou. Ale nikdy o tom neuvažoval víc než tehdy, když si prohlížel nové šediny protkané v matčiných vlasech.

Tu a tam si říká, že by bylo jednodušší vzít práci kdekoli a dělat cokoli, jen aby jeho rodina už nemusela živořit. Od tátovy nehody Wes každý den sleduje, jak se jeho máma vrací pozdě večer z práce a máčí si ruce v horkém parafínu. Sleduje, jak nejmladší sestra Edie hubne a jak se nejstarší sestra Mad zatvrzuje vůči světu. Většinu nocí jenom leží a přemýšlí, proč dělá všechno špatně: proč si pamatuje jen polovinu z toho, co přečte, proč mu slova na stránkách pozbývají významu, proč žádné přirozené nadání ani nadšení nedokáže v očích učitelů vynahradit jeho „omezení“. Dělá se mu z toho nanic, má vztek a obavy a nenávidí sám sebe.

Wes ví, že má své kouzlo. Když mluví, lidé poslouchají. Ale přestože mu tento dar zajistil všechna učňovská místa, nijak mu nepomohl si je udržet. Jakmile propadl u jediné písemné zkoušky, viděl

v očích svých učitelů zadostiučinění. Čekali, až se potvrdí jejich podezření a až budou moci říct: *Byl jsem hloupý, že jsem dal šanci tobě. Nikdy to nevysloví nahlas, ale je nad slunce jasnější, co myslí tím „tobě“.* Banvišovi.

V Dunwayi a jeho okolí se nenajde jediný alchymista s konexemi, který by Wese už nevykopl nebo který by nevyvěsil ceduli „BANVIŠE NEPŘIJÍMÁME“. Zbyla jen Evelyn Weltyová, která bydlí v městečku tak malém, že jej ani nelze najít na mapě.

Z nervozity a jízdy autem se mu zvedá žaludek. Stáhne okénko, vykloní hlavu a nechá se ovívat svěžím vzduchem. Nebe je tmavě modré a širé. Napadne ho, že kdyby se nadechl příliš zhluboka, utopil by se v něm. Dunway je celý šedý: smog, beton i hladina zálivu. Ale tady se krajina mění snad s každým ujetým kilometrem. Rozeklané útesy podél pobřeží jsou pokryté pichlavými křovinami a planými rostlinami s modrými kvítky. Za loukami začíná nízký les, za nímž se tyčí už jen vysoké sekvoje. Pokřivené větve jedlí připomínají Wesovi vztyčené prostředníčky.

Když oznámil sousedům, kam jede, častovali ho otřepanými frázemi: *Takové malé městečko! Tam chcipl pes!* Případně: *Alespoň se nadýcháš čerstvého vzduchu.* Ze všech dobře míněných připomínek, které slyšel, je příslib čerstvého vzduchu největší lží. Jistě, není znečištěný, ale mořská sůl se mu usazuje na jazyku a smrdí po sluncem vysušených mořských řasách, hnijících rybách a po stovkách tuleňů, kteří se povalují na písčných plážích.

Co víc říct o kouzlu venkova...

Poleká se, že mu vítr rozcuchá vlasy, které mu sestry ráno pečlivě ulízaly dozadu. Vysune proto okno zpátky nahoru a prohlédne si svůj odraz ve skle. Jeho účesu se naštěstí nic nestalo. Christine a Colleen mu vlasy téměř přilepily k lebce celou tubou gelu. Nic, dokonce ani jeden jediný trčící vlas, nemůže zničit šanci na dokonalý první dojem.

„Tak, Hohne,“ spustí Wes, „jezdíte do těchto končin často?“

„Dřív, když jsem býval mladší, jsem jezdíval. Konají se tu ty nejlepší švanice na lišky v zemi. Vlastně, jestli se potvrdí zvěsti, Wickdon

bude v příštích týdnech hostit Půlměsíční hon. Naposledy se tam uskutečnil, když jsem byl v tvém věku.“

Většina země z Honu šílí. Wes se nepovažuje za obzvlášť zbožného vyznavače sumické víry, ale i podle něj, člověka s celkem uvolněnými morálními zásadami, je Půlměsíční hon tak trochu hřích.

V sumických pověstech se praví, že Bůh stvořil demiurgy z vlastního masa a kostí. Že jsou zástupci Boha na zemi, a proto bychom se jich měli bát i je uctívat. Máma pohřbívá jejich sošky do hlíny v květináčích a s láskou věší jejich ikony na stěny. Občas se k nim tiše pomodlí, když něco zašantročí, nebo je požádá, aby za ni orodovali u Boha, který má zjevně příliš mnoho práce, než aby sám vyslyšel prosby smrtelníků. Kataristé nazývají zbožnou úctu k demiurgům v lepším případě modlářstvím, v horším kacířstvím. Přesně takové opovržení vírou Wesovy rodiny táhne kataristy do přistěhovaleckých čtvrtí, kde házejí kameny do vitráží sumických kostelů.

Wes netuší, co si Hohn myslí o sumicích a jakou verzi Boha – pokud vůbec nějakou – uctívá. Zatím však nestojí o to, aby ho vyhodil z taxíku, a tak řekne jen: „Nepovídejte.“

„Nebudu ti lhát, jinak sem moc lidí nezabrousí.“ Wes zachytí v zrcátku Hohnův zkoumavý pohled. „Nechci tě urazit, synu, ale nepřipadáš mi jako typický lovec. Co tě sem přivádí?“

„Nedotkl jste se mě. Jsem alchymista.“ Hohn uznale zabručí. „Učeň Evelyn Weltyové,“ dodá Wes.

Je to jen neškodná, částečná lež. Mistryně Weltyová na jeho dopis zatím neodpověděla, ale Wes ví, že je to zaneprázdněná žena. Veškerá učňovství získal tím, že svého mistra přemluvil při osobním setkání. Ačkoli se děsí, že jeho šarm pozbyl na síle, věří, že to ještě naposledy zvládne.

„Evelyn Weltyová, povídáš? Tak to hodně štěstí.“

Bude ho potřebovat notnou dávku. „Díky.“

Slyšel vše, co se o ní povídá. Žádný z jejích žáků nevydrží déle než dva týdny. Po chodbách sídla Weltyů se každou noc prohánějí duchové. Evelyn žije jen ze vzduchu. A tak dále. Ze zkušenosti ví, že všichni

alchymisté jsou podivíni. Technicky vzato může alchymii provozovat kdokoli, ale jen fanatici to opravdu *chtějí*. Celé roky hloubají nad tajemnými texty a cpou si do hlavy chemické složení tisíců předmětů. Abyste totiž mohli nějakou věc rozložit, musíte přesně vědět, jak byla vytvořena. Nebo jsou to možná sirné výpary, které všechny alchymisty nakonec přivedou k šílenství.

Ať tak či onak, Wes už si nějak poradí. Pokud to musí být, svého protivníka postupně oslabí. Žádnou bitvu, kde bylo třeba svaté trpělivosti, ještě neprohrál.

Konečně dorazí do civilizace. Wickdon ležící v zákrutu údolí je přesně tak malebný, jak doufal. Světlo z umně ukovaných pouličních lamp dopadá na dláždění a všechny ulice lemují obydlí a obchody s barevným průčelím. Lucerny ve výlohách matně září do večerní mlhy a osvětlují vystavené zboží: pečivo, ovoce a zeleninu a více vyčpaných zvířat a zbraní, než kolik byste našli v muzeu války. Nejvíce ho však zaráží, že nevidí žádné alchymistické laboratoře. V Dunwayi je na každé druhé ulici jedna. Jsou to klenotnictví prodávající kouzelné prsteny, restaurace nabízející jídlo slibující nejružnější duševní účinky nebo dílny kovotepců, kteří vyrábějí pevnou a lehkou ocel, díky níž vzbuzuje armáda Nového Albionu takový respekt.

Jak auto projíždí centrem městečka, lidé ho pozorují šterbinami ve vchodových dveřích nebo v záclonách. Hezká mladá žena, která zametá ulici před svým obchodem, zachytí Wesův pohled. Bez přemýšlení – je to reflex – se na ni široce usměje. Ona však odvrátí hlavu, jako by ho vůbec neviděla. Wes si nešťastně přitiskne tvář ke sklu, jehož chlad ho zabolí stejně jako odmítnutí. Vadí mu to víc, než si je ochotný připustit. Doma ho lidé znají. Mají ho rádi. *Všichni* ho mají rádi.

Před tou sérií neúspěchů byl velmi oblíbený.

Přestože stále očekává, že Hohn zastaví u některého z půvabných, pestře malovaných domů, taxík pokračuje po hlavní třídě směrem k okraji města. Teplé světlo lamp je stále slabší, a když vjedou na polní cestu, vůz začne drkotat. Wes se otočí a podívá se zadním okénkem ven, kde skrze výfukové plyny problikává mizející Wickdon.

„Kamže to jedeme?“

„Do panství Weltyů. Je to trochu z ruky.“

Plahočí se po křivolaké cestičce do hor a motor při stoupání kňučí na protest. Wes sebere odvalu a znovu pohlédne na městečko v dálce a nekonečný oceán za ním. Voda už ztmavla do ocelové šedi a nebe jen tu a tam protkávají zmírající paprsky barvy rzi. Výhled však brzy zakryjí sekvoje a po několika klikatých kilometrech, ze kterých se mu dělá mdlo, auto se skřípěním zastaví před osamělým domem z červených cihel.

Po bočních zdech šplhá hustý břechťan a ze záhonů se rozlévá kvetoucí plevel jako pivo z přelitého püllitru. Oprýskaná dřevěná branka se vyvrací z pantů, což na chlapce nepůsobí jako přivítání, ale spíš jako volání o pomoc. Panství Weltyů vypadá jako místo, kde by lidé neměli žít – jako místo, které chce příroda zpět.

Vyleze z taxíku a zamžourá na lucernu svítící v okně ve druhém patře. Je mnohem chladněji, než když ráno odjížděl z Dunwaye. Ani když vezme v úvahu mořský vzduch a vyšší nadmořskou výšku, nepřipadá mu ta zima přirozená. A je tu příliš velké ticho, přílišný klid. Už teď se mu stýská po hluku Dunwaye. Po neustálém ryku dopravy a po tichých krocích sousedů z bytu nad nimi. Po šramocení matky v kuchyni a hašteření jeho sester v jejich pokoji. Jediným zvukem v širokém okolí domu Weltyů je krákání jakéhosi ptáka, kterého nedokáže pojmenovat.

Nehodlá se však utápět v sebelítosti, a tak raději pomůže Hohnovi vytáhnout svoje věci ze zavazadlového prostoru. Veškerý jeho světský majetek se vešel do tří opotřebovaných kufrů a jedné brašny s odřepným popruhem.

„Chceš, abych s tebou šel dovnitř?“ zeptá se Hohn.

„Ale ne. Nemusíte se obtěžovat. Zvládnou to sám.“

Hohn po něm vrhne pochybovačný pohled a pak vyloví z náprsní kapsy kartičku a podá mu ji. Na přední straně je vytištěno Hohново jméno a telefonní číslo. Inkoust je vybledlý, jako by vizitku nosil v saku už léta. „Kdybys zase potřeboval svétz.“

„Tak budu vědět, komu zavolat. Děkuju vám, pane.“

Hohn ho poplácá po rameni a pak mu ho stiskne. Je to tak otcovské gesto, že Wes musí potlačit smutek, který se ho na vteřinku zmocní. „Tak dobře. Zlom vaz.“

Konečky prstů se dotkne své čepice, vleze za volant a vycouvá z příjezdové cesty. Do prostoru, který ještě před chvílí ozařovala světla vozu, se vkrade tma, a jakmile obklopí i Wese, přepadne ho pocit, že ho někdo pozoruje. Vystřelí pohledem nahoru k oknu, za kterým se v záři ohně mihne přízračná silueta.

Seber se, Wintersi.

Vystoupá po sténajících schodech na verandu a zastaví se u červených vstupních dveří. Takhle nervózní nikdy nebyl. Ale není se čemu divit – tentokrát jde o hodně. Pro jistotu si uhladí černé vlasy a usmívá se na svůj odraz ve skle, dokud mu z tváře nevymizí výraz čirého zoufalství. Všechno je tak, jak má být. Svůj projev si vyzkoušel snad tisíckrát. Je připravený. Vypne hrud', zaklepe na dveře a čeká.

A čeká.

A čeká.

Vichr se prohání zápražím a povlává cípy jeho kabátu. Venku je zima jako v morně, a čím déle tu stojí a třese se, tím pevněji je přesvědčen, že za stromy něco číhá. Chřestění mrtvého listí zní na jeho vkus až příliš jako šepot. Slyší syčet své jméno.

Westone, Westone, Westone.

„Prosím, otevřete,“ mumlá si. „Prosím, prosím, prosím.“

Ale nikdo nepřichází. Možná Evelyn není doma. Ne, musí být. Nahore se svítí. Třeba ho neslyšela. Ano, to je ono. Neslyšela ho.

Zabuší znovu a znovu a vteřiny se protahují v celou věčnost. Co když mu nepřijde otevřít? Co když se odstěhovala? Co jestli je mrtvá a její tělo hnije vedle té matně svítící lampy? Byl tak cílevědomý a odhodlaný, že ho ani nenapadlo, že by mohl selhat. Jeho plán byl od začátku riskantní, ale až nyní mu dochází, že nemusí vyjít. Zůstane tu trčet, sám. Ta představa ho tak rozčiluje, tak ponižuje, že ještě naléhavěji zatluče na dveře. Potom zaslechne kroky scházející po schodišti.

Konečně!

Dveře se rozletí a jemu se zatají dech. Na prahu stojí dívka. V tlumeném světle verandy připomíná postavu z básně, kterou četl ve škole, než z ní odešel – nebo dokonce vílu z pohádek jeho matky. Jeho oči se přizpůsobují světlu a mrknutí za mrknutím se její tvář stává zřetelnější. Vidí její rozpuštěné, zlaté vlasy. Plet' jako z alabastru. Wes se připraví na bodnutí lásky.

Jenže nic nepříjde. Při bližším pohledu totiž zjistí, že není tak krásná, jak si zprvu myslel. Má tvrdý pohled a s těmi svými dlouhými vlasy a sukní až na zem vypadá staromódně – může-li věřit časopisům svých sester. Rty má přísně stisknuté a mžourá na něj, jako by byl ten nejodpornější červ, jaký kdy vlezl na její pozemek.

„Co si přejete?“ Její hlas je stejně chladný jako její oči.

„Vy jste... To vy jste Evelyn Weltyová?“

„Ne.“ To slovo zůstane viset mezi nimi.

Samozřejmě že není Evelyn Weltyová. Nemůže být starší než on. Pokračuje dál: „Je doma? Jmenuju se Weston Winters a...“

„Vím, proč jste tady, pane Wintersi.“ Zní, jako by byl podomním prodávčem, který jí přišel vnutit nový vysavač. „Matka odjela na průzkum. Mrzí mě, že jste vážil cestu zbytečně.“

Jsou to tak konečná, tak bezútěšná slova, že se nestihne ani vzpamatovat a ona už zavírá. „Počkejte!“

Dveře nechá pootevřené sotva na centimetr a i tou škvírou Wes vidí, jak se jí ramena zdvihají napětím. Stále ho svírá panika, ale on to dokáže. Evelynin odjezd je zádrhel, se kterým nepočítal, ale jakmile se zabydlí, nějak to vyřeší. Jeho docela poslední šanci na učednické místo třímá v rukou její dcera, ale zdá se, že té ani za mák nezáleží na tom, co Wes chce nebo co se s ním stane. Nedává mu nic, s čím by mohl pracovat. Žádný úsměv, žádné vřelé slovo. Jen na něj lhostejně hledí očima barvy whisky. Kvůli těm očím má v hlavě prázdno.

„Takže...“ Potřebuje vymyslet něco, čím by ji přinutil mluvit dál. „Proč jsem podle vás přijel?“

„Chcete se stát jejím učněm.“

„No... Ano, přesně tak. Před pár týdnů jsem jí napsal, ale ona mi neodpověděla.“

„Asi byste se měl naučit číst mezi řádky.“

„Nechte mě vysvětlit –“

„Já to chápu. Máte velké sebevědomí, a tak soudíte, že vám nedostatek plánování nemůže zabránit v tom, abyste dostal vše, co si zamánete.“

„To není...“ Wes se zhluboka nadechne. Pokud ztratí hlavu, nic dobrého to nepřinese. „Myslím, že jsem ve vás vzbudil zcela mylný dojem. Rád bych začal znovu, můžu?“

Nic neříká, ale ani nezavírá dveře, což mu dodá odvahy.

„Chci být senátorem.“ Odmlčí se a snaží se ve výrazu její tváře vyčíst, co si o tom myslí. Ona však zůstává klidná a netečná. „Nejlepší cestou, jak toho dosáhnout, je skrze učňovské vzdělání. Moje rodina je chudá a já musel odejít ze školy, takže na univerzitu se dostanu leda s doporučujícím dopisem.“

Politikem se může stát pouze alchymista. Není na to zákon v pravém slova smyslu, ale klidně by mohl být. Ačkoli si Nový Albion vybojoval nezávislost před více než sto padesáti lety a od té doby je demokratickým státem, aristokracie stále tahá za nitky. Nedokáže si vzpomenout na jediného politika zvoleného v posledních letech, který by nebyl alchymistou s univerzitní vzděláním, s kataristickým rodokmenem a s konexemi na další boháče s deseti akademickými tituly. I kdyby konvertoval, své banvišské kořeny nezapře. On se však k moci vyšplhá jinak.

„V Dunwayi je řada jiných alchymistů,“ pronese dívka. „Nemusel jste jezdit tak daleko.“

Nemá smysl se ptát, jak zjistila, že je z Dunwaye. Jeho přízvuk ho pokaždé prozradí. „Všichni mě již odmítli.“ Nerad to přiznává, ale je to pravda. „Vaše matka je má poslední naděje. Nemám kam jít.“

„Pokud jste jako učeň jinde neuspěl, tady nepřezijete. Matka se nespokojí s průměrností.“

„Budu pracovat tvrději a pečlivěji než kterýkoli žák, kterého kdy učila. Přísahám.“

„Pane Wintersi...“ Už mu pomyslně zavírá dveře.

Přemýšlej, Wintersi. Tak do pytle něco vymysli! Tohle je jeho šance. Jeho *jediná* šance. Jelikož se zdá, že tuhle dívku nezlomí soucitem, neuchýlí se k dojemné historce o tom, že chce bojovat proti nespravedlnosti a zkorumpované vládě. Místo toho přikročí k tomu, co umí nejlépe. Jeho šarmu přece neodolá.

Opře se o zárubeň a svým nejsvůdnějším hlasem zavrká: „Možná bychom si mohli povídat uvnitř. Jste tu tak sama a já mám za sebou dlouhou cestu...“

Zabouchne mu dveře pár centimetrů před nosem.

„Hej! Nemůžete prostě...“

Ale může, a taky to udělala. Wes si zaboří ruce do vlasů a tahá za ně, dokud se všechny neodlepí z hlavy. Co teď záleží na jeho vzhledu? Všechny jeho věci leží na příjezdové cestě, úspory se tenčí, a ačkoli mu matka věnovala nějaké peníze jako dárek na rozloučenou, nehodlá je utratit. Už toho obětovala příliš – a to jen kvůli tomu, aby zjistil, že Evelyn Weltyová odjela.

Ne, nemůže se vrátit domů. Propadl by se hanbou.

Posbírá zbytky důstojnosti a sejde z verandy, aby sebral zavazadla. Tři kufrý. Jedna brašna. Dvě ruce. Osm kilometrů zpátky do města. Ať počítá, jak počítá, nevypadá to dobře. V dálce hřmí a on ve svém nitru hledá optimismus, za který se mu jeho nejstarší sestra Mad často posmívá.

Říká o něm, že je rozmazlený. Snílek. Jako by na tom bylo něco špatného.

Na chvíli už není v téhle pustině, netřeše se zimou a zoufalstvím. Je zpátky v Dunwayi a sedí na požárním schodišti s Mad, která kouří svou třetí cigaretu.

Včera večer se s ním zasmušile rozloučila. Vzpomíná, jak ho napadlo, že už ji téměř nepoznává. Před pár týdny si ostříhala své dlouhé vlasy v úpěnlivé snaze vypadat jako jedna z těch moderních dívek s mikádem a v šatech s nízkým pasem. Byla cítit kouřem a alkoholem z večerní směny v baru a očividně na něj byla opět našťvaná, třebaže to

nevyslovila nahlas. Prozradily ji maličkosti. Nahrbená záda, zapalování jedné cigarety za druhou, zlomyslná jiskra v očích, když se na něj konečně uráčila podívat. Jeho sestry si myslí, že je sobec, že tahle učednická praxe skončí stejně rychle jako ty předchozí a že to dělá jen proto, aby se vyhnul svým povinnostem. Štve ho to. Ale od té doby, co táta zemřel, to takhle jde pořád dokola. Jako by se z jeho vztahu s Mad vytrácela láska a nahrazovala ji nenávist. Wes netuší, jak k tomu došlo. Ví jen to, že si povídali a pak křičeli – dá-li se křikem nazvat rozhněvaný šepot. Edie totiž spala ve vedlejším pokoji a ani jeden ji nechtěl znovu uspávat.

Jsi blbec, Wesi, utrhla se na něj. Myslíš si, že dostaneš vše, co si zama-neš, ale tak to na světě nechodí!

Mad si může jeho záměry vykládat špatně, jak je jí libo, ale alchymie nikdy nebyla jeho snem, který by si chtěl splnit na úkor své rodiny. Naopak, rád by tím poskytnul jim a podobných rodinám lepší život. Více než kdy jindy jí teď potřebuje dokázat, že se mýlí. Dovleče se těch osm kilometrů zpátky do města, i kdyby při tom měl vypustit duši. A bude-li to nutné, bude se sem vracet den za dnem, dokud dceru Evelyn Weltyové nezlomí.

3

Ráno už Wese odmítnutí netrápí a je připravený na to, že se bude *znovu* plahočit osm kilometrů zimou. Dostal se příliš daleko, než aby se nechal zastavit nějakou dcerou Evelyn Weltyové. Jakmile ji přinutí, aby vyslechla dvě věty o situaci jeho rodiny, dovolí mu zůstat. Jedinými druhy magie, v nichž je přeborník, je z obyčejných slov utkat zlato a obměkčit dívčí srdce.

Hřebenem si uhladí rozvrkočenou kštici, zaplácne ji vrstvou gelu a zapne si knoflíky na košili, kterou mu vyžehlila Christine. Když nepočítá ulízané vlasy, vypadá jako obvykle. Ale on nechce vypadat jako obvykle. Chce vypadat jako alchymista – jako někdo, koho lidé berou vážně.

Povolí si kravatu a znovu si ji uváže, tentokrát pevněji a úhledněji. Jakmile je patřičně vystrojen, pohlédne do očí svému odrazu v zrcadle. „Ty to zvládneš. Nic jiného ti nezbyvá. Jestli mamce povíš, že tě zase vykopli...“

Tu větu nedokáže dokončit. Pokud znovu uvidí zklamání ve tváři své laskavé matky, nepřežije to. Raději si proto představí sebe jako Evelynina milovaného učeň a její tvář zářící obdivem, až předvede své schopnosti. Představuje si, jak čte její doporučující dopis plný chvály,

který zahájí jeho dlouhou a bohatou politickou kariéru. Představuje si sám sebe v drahém obleku šitém na míru – ne v tom levném, který mu objednala Mad – a s modrou saténovou vázankou, jak stojí na pódiu a za ním se ve větru třepotá vlajka Nového Albionu. Tam pronese dojemný projev a novináři budou fotit tak zběsile, až se celý svět zatřpytí blesky jejich foťáků. Bude se usmívat na růžolící krásky a každý, kdo o něm pochyboval, každý, kdo ho nazýval flákačem, opilcem nebo negramotným Banvišem, se postaví do řady, aby mu potrásl pravicí. A pak se bude neúnavně dít, dokud nacionalistickou vládu nerozloží zevnitř.

Když si dovolí snít, maluje si budoucnost v růžových barvách.

Jakmile však vyjde z hostince Wallace Inn, dolehne na něj šedavá realita současnosti. Z okapu spadne těžká kapka a rozprskne se mu na temeni hlavy. Wes se otřeše, narazí si placatou vlněnou čepici a vyvleče kufry na ulici.

V noci přšlo a dlažební kostky jsou v jitrním světle stříbřitě třpytivé a lesklé jako glazovaná keramika. Vzduch zhoustnul v mlhu a nyní jako závoj zahaluje pestrobarevné budovy lemující náměstí. Do zad se mu opírá ostrý vítr od oceánu, který s sebou nese chuť soli. Wes klouže mezi sročenými davy a vyhýbá se pomalu jedoucím autům, jejichž kola čeří kaluže i bahno na ulicích. Turisté obtěžkaní kufry vystupují z taxíků nebo se hrnou z přístaviště vedle vozíků plných blyštivých ryb.

Hohn měl pravdu. Půlměsíční hon je tu.

Sumická víra a pocit viny mu nedovolují vážně uvažovat o tom, že by se na něj přihlásil, ale vzhledem k množství článků v časopisech a rozhlasových pořadů inspirovaných Honem je téměř nemožné se občas nezasnít. Jedná se o národní koníček – přinejmenším pro honoraci, pro niž jsou honitby oblíbenou kratochvílí, nebo pro vlastence, kteří podle svých slov musejí chránit svůj národ před nebezpečím. Během následujících pěti týdnů se zazobanci z celé země zúčastní všech výstav psů, koňských dostihů a galavečerů, které samotnému lovu předcházejí. Ke konci už budou diváci vyčerpáni utrácením peněz a slintáním nad očekávanou smrtí haly. Pouze ti nejodhodlanější

z boháčů se místo léčení kocoviny vydají na Hon. A přinejmenším hrstka z nich zaplatí životem za to, že se k hale přiblíží příliš blízko.

Slyšel, že je to docela zajímavá podívaná. Napětí, které už nyní visí ve vzduchu, je opojné – a sláva, kterou slibuje vítězství, je ještě opojnější. On sem však nepřišel proto, aby se provinil proti morálce svého náboženství a zapojil se do štvance.

Svižným krokem zabočí do ospalé ulice na kraji města. Lidé v tlustých kabátech hrabou před domy listí, které ze stromů shodila bouře. Zatímco prochází kolem, jejich pohledy ho sledují. Musí vypadat směšně, když vláčí své kufrы ulicí jako mezek. Na konci bloku na něj zamává muž s pytlí plnými spadaneho lupení.

Opírá se o hrábě. „Zabloudil jsi? Tady žádné hotely nenajdeš.“

„Ne, pane. Neztratil jsem se, pane.“ Ne tak docela. Modlí se, aby mu ten chlapík nechťel radit kudy jít. Zapomněl by to za prvním rohem. Často si plete levou a pravou. „Jsem na cestě do domu své učitelky.“

„Míříš tedy do panství Weltyů, že? To je pořádná štreka.“

Wes zvedne tvář k vyjasněné obloze. „Rád se projdu.“

Muž se na něj bodře usměje, ale Wes vidí, že se za úsměvem skrývá soucit. „Něco ti povím. Přišel jsem ráno, abych pomohl paní Aldehyové na zahradě, ale můj domov leží stejným směrem, jakým máš namířeno ty. Počkej tu chvilku.“

A tak se Wes ocitne na povoze Marka Halanana. Sedí na prázdném pytlí od obilí, zády se opírá o svůj kufr a na klíně mu stojí slepice a spokojeně kdáká, zatímco Halanan vede svou kobyliku k panství Weltyů. Jak vůz kodrcá po nezpevněné cestě, Wesovi se dělá špatně, ale snaží se to na sobě nedat znát.

„Už dlouho jsme tu neměli Evelynina žáka,“ prohodí Halanan. „Přicházejí a zase odcházejí.“

„Slyšel jsem.“ Vyzní to ponuřeji, než zamýšlel. Křehká sebedůvěra, kterou ráno nabyt, se třísť na tisíc kousků.

Halanán zřejmě vnímá, že jeho nálada klesá pod bod mrazu, protože změní téma: „Svůj příjezd sis načasoval dobře. Co nevidět začne registrace. Plánuješ se Honu zúčastnit?“

„Já? No, to nevím.“

„Za dva dny vypukne slavnostní zahájení. Potom budeš mít další dva týdny na rozmyšlenou.“

„Neřekl bych, že se na to hodím.“

„Máš rozum. To je dobře.“

Wes si nevzpomíná, že by ho někdo obdařil touto lichotkou. Líbí se mu to. „Děkuju. Snažím se o to.“

„V každém případě jsem rád, že tu potvoru někdo zabije. Ať už ve jménu Boha, vlasti, nebo čehokoli jiného. Je to učiněná hrůza.“

„Proč myslíte?“

Wes se připraví na kázání o demiurzech, avšak Halanan místo toho odpoví jen: „Tak se rozhlédni.“

Vyjedou na kopec a Halanan ukáže na nedalekou louku. Z trávy barvy absintu vykukují fousaté klasy žita. Na strmém srázu stojí bok po boku kataristický kostel a obrovský, honosný dům a Wes se musí přemáhat, aby držel jazyk za zuby. Ještě nikdy nic tak extravagantního neviděl.

Na udržovaném pozemku leží rozsáhlý jabloňový sad. Něco je však špatně. Zčernalé, pokroucené listy se třepotají ve větru jako potrhané vlajky. Když vůz projede kolem, Wes ucítí hniјící ovoce a síru. Téměř všechna jablka ze stromů opadla, nafoukla se a praskla jako vřed. Z toho pohledu se do něj dá zima. Odjakživa věděl, že hala nahání strach, ale doposud byla jen postavou ze strašidelných pohádek, které jim maminka vyprávěla, když zrovna měla náladu pod psa a chtěla své děti přinutit, aby se před spaním pomodlili.

Chodí naším světem, aby nám připomínala, že Bůh je neustále s námi. Pokaždé se dramaticky odmlčela, než ostře dodala: Že sleduje každý náš krok.

Sumická nauka tvrdí, že demiurgové naučili lidi alchymii. Nikdy tomu docela nevěřil. Ale příznačný pach síry a poprašek černého popela v trávě jsou skutečně vedlejšími produkty alchymistické reakce. Stále není přesvědčený, že hala je ztělesněním Boha, ale už teď ví, že každý, kdo se přihlásí na Půlměsíční hon, musí být přinejmenším napůl padlý na hlavu.

„Chcete mi říct, že tohle má na svědomí nějaká liška?“

„Není to obyčejná liška a ani nás nečeká obyčejný hon.“ Halanan se na chvíli zarazí. „Děti jsou celé natěšené. Tolik vzrušení ve Wickdonu nikdy nezažily a už zřejmě nezažijí. Mluví jen o honitbách a o zbraních, ale ony ještě neviděly to, co já. Zatím zničila jediný sad, ale čím blíž Hon bude, tím zuřivěji bude běsnit.“

„Bylo by jednodušší ji zastřelit hned,“ zamumlá Wes. Ale i kdyby se ji podařilo zabít před studeným úplňkem, vítězství by nic neznamenalo, jelikož by ho nebylo dosaženo tvrdým bojem. Čím nebezpečnější šelma, tím slavnější hrdina, který ji skolí.

„To by nebyla žádná zábava,“ zavrčí Halanan nevrle. „Hněv v lovech vyvolá dobrý pocit ze štvance. Organizátoři nám sice nahradí všechny škody, které ta bestie napáchá, ale některé ztráty penězi nezaplátíš. Když jsem byl ve tvém věku, vytáhla z postýlky novorozeně. Nikdo nechťel ten rok vyhrát víc než jeho otec, ale ona nakonec vždycky uteče.“

„Aha.“ Wese nenapadá nic, co by na takovou hroznou věc řekl.

„Já osobně si myslím, že Harringtonovi si letos mohou dovolit menší sklizeň. Neštěstí tuží charakter.“

Wes s tím nemůže plně souhlasit, ačkoli o Harringtonových kromě jejich očividného bohatství neví vůbec nic. Zažil však už dost poučování na to, aby věděl, kdy má držet jazyk za zuby.

Jedou v příjemném tichu, dokud se před nimi neobjeví cihlový dům a jeho nízký plaňkový plot. V denním světle a zahalený do stříbřité mlhy, která se valí po úbočí hor, vypadá ještě ponuřeji a osaměleji. Halanan pobídne koníka a zastaví před brankou.

Wes seskočí z povozu a sundá své věci. Jakmile se přesvědčí, že nic nezapomněl, natáhne k Halananovi pravici, kterou muž přijme s vážným přikývnutím hlavy. „Děkuju za svezení.“

„Hodně štěstí přeju. A pozdravuj ode mě Maggie, ano? Řekni jí, aby za mnou přišla, kdyby cokoli potřebovala.“

Maggie. To musí být ta dívka, se kterou se včera setkal. Evelynina dcera. Zaplaví ho hrůza. „Jistě, pane.“

„A jestli ti můžu něco poradit, chlapče, tak ji netrap. I bez toho má starostí až příliš.“

Zní to jako zlověstné varování. Mark Halanan má sice vlídnou tvář, ale je to chlap jako hora a dívá se na Wese, jako by očekával odpověď. „A-ano, pane.“

Halanan spokojeně zabručí a pobídne kobyliku, která si povzdechne a rezignovaně se vydá zpátky do Wickdonu, až jí kopýtka čvachtají v blátě.

Wes zůstane opět sám.

Sídlo ho pozoruje, ale on se jím nenechá zastrašit. Za bílého dne u něj vítězí rozum. Navíc měl čas přemýšlet a popohání ho obnovené zoufalství.

Otevře branku a vydá se přes zarostlou předzahrádku. Ze spadaneho listí se line nasládlá vůně hniloby. Když je deset kroků od verandy, prolomí ticho hluboké zavytí. Ztuhne a v tu chvíli se zpoza domu vyříti zrzavý pes a vrhne se na něj. Místo pocitu strachu se ho na chvíličku zmocní úleva. Smrt zabitím není taková ostuda.

Čistě instinktivně upustí zavazadla a vyhodí ruce do vzduchu. Vzápětí už leží na zádech, z plic mu vyprchává vzduch a košilí mu prosakuje studené bláto. Pes ho tiskne k zemi a máčí mu tvář hustými, smradlavými slinami. Než si je Wes stihne otřít, ta bestie se skloní a olízne ho přímo na puse.

„To stačí,“ zamručí. „Slez ze mě.“

Odstrčí psa, což ho nijak neodradí. Krouží kolem něj, vrtí ocasem a zkoumavě mu čuchá k vlasům se zápallem detektiva z rozhlasového programu. Wes se pomalu posadí a skloní hlavu ke košili. Na hrudi má dva blátivé otisky tlapek. Zasténá. Jeho dobrý druhý dojem je v tahu.

„Svázeli!“ ozve se dívčí hlas, na který pes okamžitě zareaguje. On i chlapec se otočí směrem k volání.

A tam, jen pár metrů od nich, stojí Evelynina dcera – Maggie – s loveckou puškou v ruce. Pod jejím chladným pohledem Wesovi tuhne krev v žilách. Náhle neví, co by bral raději – zda smrt rukou Maggie Weltyové, nebo matčino zklamání.

Po trýznivě dlouhé chvíli zajistí pojistku a zbraň opře o zeď domu. Na sobě má široké montérky nacpané do holínek a teplou džínovou bundu s rukávy vykasanými až k loktům. Když si stáhne zahradnické rukavice, Wes si všimne kroužku špíny kolem každého zápěstí. Vypadají jako náramky ze zaslého zlata. Zmate ho, jak k ní zůstává lhostejný. Ačkoli jí mlžné sluneční světlo zalévá zlatavé vlasy a leskne se v jejich očích, pořád není krásná.

Natáhne k němu ruku. Wes ji nechce ušpinit blátem, ale soudě podle jejího netrpělivého výrazu jí to nebude vadit. Sevře jí zápěstí a nechá se vytáhnout do stoje. Jsou stejně velcí, téměř se dotýkají nosy. Jistě to znamená, že ona je na dívku vysoká, než aby tomu bylo naopak, usoudí Wes. Jejich dech se mezi nimi pojí v jediný obláček páry.

„Vrátil jste se,“ podotkne Maggie.

„Ano. Já jsem... Vy už víte, kdo jsem. A vy musíte být...“

„Už včera jsem vám říkala, že tu matka není. Mrzí mě, že jste si zamazal košili.“ A s tím se otočí jako na obrtlíku.

„Hej! Počkejte chvíli.“ Doběhne k ní a chytne ji za loket. Ona se obrátí tak rychle a s takovou nenávistí v očích, že Wes klopytne o krok dozadu. „Omlouvám se.“

Její mlčení mluví za vše. Mne si kůži, jako by ji popálil. Od lokte až po zápěstí se jí táhnou šmouhy bláta a z želvovinového skřípce se jí uvolňuje pramen vlasů. Veškerý její stoický klid je ten tam. Nyní vypadá lačně a divoce.

„Prosím, slečno Weltyová. Já tohle učňovské místo potřebuju.“

„Vážně?“ Slyší stejné opovržení jako v Madině hlase, když řekla: *Myslíš si, že dostaneš vše, co si zámaneš, ale tak to na světě nechodí!*

Je na pokraji zoufalství. To o něm všichni mají tak nízké mínění? „Podívejte. Postavím se na druhou stranu plotu, pokud vám to bude milejší. Ale můžeme si na chvíli promluvit?“

Maggie našpulí rty a zkoumavě si prohlédne každý centimetr vzdálenosti, která by tím vznikla. „Mluvte.“

Díky Bohu. Wes dlouze vydechne. „Vím, že nebude snadné vás přesvědčit a že o mně pochybujete, ale já přísahám, že to zvládnou.“

Nezpackám to. Prosím, nechte mě tu bydlet, dokud se vaše matka nevrátí. Jestli mě za žáka nechce, musím to slyšet přímo od ní.“ Ticho se táhne. Už ho nedokáže vydržet. „Nemám peníze na nájem, ale můžu vám pomáhat. Budu uklízet, zajdu nakoupit – cokoli. Udělám všechno, co si budete přát. Prosím!“

„Vraťte se domů, pane Wintersi.“

Jenže to on nemůže. Ona ho musí pochopit. Ale jak na to?

Fajn. Pokud se Maggie neobejde bez důvodu, proč je tak ambiciózní, vylíje jí své srdce. Je celý zmáčený blátem a psími slinami a už tak se před ní cítí pokořený. Nemá co ztratit. Vytáhne z kapsy peněženku. Uvnitř je bolestně málo peněz a fotka jeho rodiny z doby, kdy táta ještě žil. Ani po tolika letech se mu nepřestává svírat srdce při pohledu na skupinu lidí, kteří se srandovně uculují. Uprostřed stojí táta s mámou a tváří se stejně zamilovaně jako na svatebních fotkách. Wes se usmívá od ucha k uchu a na boku drží Edie. Christine mu dává pusku na tvář, Colleen má otevřená ústa, jak zrovna něco křičí, a Mad... je typická Mad. Stojí opodál, tváří se otráveně, ale něžný výraz jejích očí prozrazuje její skutečné city.

Všichni vypadají tak šťastně.

Wes potlačí náhlý příval smutku a natáhne fotografii k Maggie. „To je moje rodina. Táta zemřel a...“ Nedokáže vyslovit vše, co se mu honí hlavou. *A teď jsme švorc. Tak tak přežíváme. Jako by se ze světa vytratila veškerá radost a já se bojím, že se nikdy nestanu tak dobrým člověkem, jakým byl on.* „Moje starší sestry už pracují. Máma taky. Já zatím nemám vzdělání ani konexe, abych si našel práci, která by je uživila, ale právě proto potřebuju šanci. Skutečnou šanci. Děláám to pro ně.“

Maggie se na portrét dlouho dívá a vraští obočí. Když znovu zvedne hlavu, provrtá ho přísným zkoumavým pohledem. Wes si připadá jako lev v kleci, kterého si prohlíží návštěvníci zoologické zahrady. Poprvé si všimne, jaké má dívka obrovské oči. Vypadá jako velmi vážná sova.

„Dobře.“ Vraťí mu fotku. „Pojďte dál.“

„Opravdu?“ Nemůže si pomoci, musí se usmívat jako blázen. Ani ponížení, které cítí, když spěšně sbírá všechna svá zavazadla, nemůže zhoršit jeho náladu. „Vůbec netušíte, co to pro mě znamená.“

Maggie mu vytrhne kufr z ruky a Wes pochopí, že je to nejvělejší projev přivítání, ve který může doufat.

Následuje ji do domu, a když vkročí do obří vstupní haly, zatají se mu dech. Uprostřed stojí dvojité schodiště, jehož ramena stoupají vzhůru k mezipatru. Ze stropu visí lustr zatížený obrovským množstvím křišťálu, který připomíná diamanty na krku nějaké dámy v opeře. Z předsíně se vchází do místnosti s měkkým kobercem, přepychovými křesly a policemi knih, jež se podél všech stěn táhnou od podlahy ke stropu. Na druhé straně leží kuchyň, kde jsou nad pultem pověšené otlučené měděné hrnce a pánve.

Ačkoli nikdy neviděl tak honosný dům, zevnitř vypadá stejně smutně jako zvenku. Špinavá skla arkýřových oken propouští dovnitř tak akorát světla, aby Wes zpozoroval prachové částice vířící vzduchem. Dřevěné zábradlí je poškrábané a bez lesku, tmavé čalounění pokrývají psí chlupy a na kuchyňské lince se tyčí celé věže talířů. Ale pár malých stříbrných předmětů někdo vyleštil, podlaha vypadá čerstvě vyřená a dřez nově utěsněný. Za nepořádek očividně nemůže nedostatek snahy.

Maggie už táhne do schodů jeden z jeho kufrů. On se v uctivé vzdálenosti vydá za ní. Dívka vkročí do úzké chodby se svícny pokrytými pavučinami, na jejím konci otevře poslední dveře vpravo a uvede ho dovnitř.

Wes málem zavýská radostí. Ta ložnice je obří! Vždycky sdílel pokoj se sestrami, a tak nikdy neměl tolik prostoru jen sám pro sebe. Sice to tu páchne zatuchlinou, ale to je vedlejší. Když hodí zavazadla k posteli, z podlahových prken se zvedne oblak prachu. Wes kýchne tak hlasitě, až sebou Maggie trhne.

„Pardon,“ omluví se a popotáhne.

Dívka dojde k oknu a zacloumá klikou. Okno se pootevře a na parapet spadnou šupinky odřené barvy. Škvírou vnikne dovnitř čerstvý

vzduch. Vypadá to, jako by pokoj nikdo celé roky neobýval, ale Wes vidí stopy po předchozích učnících. Na polici nad psacím stolem leží několik zapomenutých učebnic alchymie. V otevřené almaře visí plisovaná sukně. Žaludek se mu sevře. Kolik žáků touto ložnicí prošlo? Kolik z nich tu vydrželo a vyučilo se?

„Můžete tu zůstat, dokud se matka nevrátí,“ řekne Maggie, „ale být vámi, s vybalováním bych se neobtěžovala. Jinak totiž hrozí, že tu něco zapomenete, až vás odsud vypakuje.“

„Ó vy malověrní. Umím být velmi přesvědčivý.“ Na jejím skeptickém výrazu je cosi rozkošného, cosi, co ho ponouká pokoušet štěstí. „Přece jste mě dovnitř nakonec pustila, nebo snad ne?“

„Pustila.“ Zamračí se na něj. Wes nedokáže říct, zda jí víc vadí jeho přítomnost, nebo jeho kdysi bílá košile, která se mu lepí na záda a která vypadá, jako by ji namočil do kávy. „Dejte mi tu košili. Vypěru ji.“

Do obličeje se mu nahrne krev. „Cože? Hned teď?“

Většinou se nestydí vůbec. Není taky divu, vyrůstal přece se čtyřmi sestrami. Jako malého a hloupého ho ke spánku ukládalo večerní štěbetání Christine a Mad o jejich nejnovějších úlovcích. Ale párkrát, když se neohrabaně a jen napůl svlékl před nějakým děvčetem, se roztrásl studem. A co víc, Maggie Weltyová si ho měří pohledem ženy, která by radši chlapa zabila, než aby ho obdivovala.

Svou stručnou odpověď přetrhne jeho myšlenky: „Ovšem že ne. Počkám na chodbě.“

„Jasně. Ovšem že ne.“

Bože, je takový idiot.

Sotva Maggie vyjde z pokoje, Wes si rychle rozváže kravatu a svlékne promočenou košili. Dveře se pootevřou, a jakmile spatří její tvář z profilu, zarazí ho její úzkostný, téměř provinilý výraz. Ona snad vycítí jeho pohled a ohlédně se. Otevře ústa a ve tvářích se jí rozlije jemný ruměnec. Její zrak sklouzne z jeho odhalené hrudi k jeho obličeji a na jednu nesnesitelně dlouhou vteřinu se jejich pohledy střetnou. Wes cítí takový stud, až ho pálí špičky uší. Za jiných

okolností by si připadal docela spokojený sám se sebou, ale její sovi oči z něj svlékají zbytky oblečení i důstojnosti. Maggie kontakt přeruší jako první a otočí hlavu, aby místo do jeho kůže vyvrtala pohledem díru do zdi. Neskonale se mu uleví.

Odkáže se a mezerou ve dveřích jí podá košili. „Díky.“

Ona mu ji vytrhne a přehodí si ji přes ruku. „Koupelna je naproti.“

Poslouchá její vzdalující se kroky a zmocňuje se ho tušení, že tu košili už nikdy nedostane zpátky. Christine bude pěkně naštvaná, že o ni přišel.

Vybavení panství Weltyů není vůbec takové, jaké očekával. Na to, že se jedná o dům proslulé myslitelky, je tu překvapivě málo alchymistických úprav. Wes nenachází jedinou dlaždici ve sprše napuštěnou magií, jediný steh alchymizované nitě na ložním prádle. Ani Evelyn, ani Maggie zjevně nestojí o to, aby byl jejich dům vylepšený.

Člověk, který sám není alchymistou, si alchymizované zboží může dovolit pouze v případě, že je hodně při penězích. Wes pomocí znalostí, které získal během učňovství, provedl několik jednoduchých transmutací – neboli přeměn –, aby své rodině ulehčil život: potřel mámin oblíbený nůž esencí křemene, aby se nikdy neztupil, a očaroval Ediiinu peřinu semínky pepře, aby jí pod ní nikdy nebyla zima. Možná že když si pohraje s pár předměty v domě, v Maggiiných očích stoupne.

Poté, co se osprchuje a oblékne si čistou košili, se ji vydá najít. Vzduch na chodbě je jako med: hustý a zlatavě třpytivý v odpoledním slunci. Zastaví se před stěnou plnou fotografií v rámečcích pokrytými prachem. Nejdříve ho zaujme jeden starší, kolorovaný portrét. Je na něm světlovlasá žena, která sedí vedle dřevěné ložky a usmívá se na fotografa. Zřejmě se jedná o Evelyn. Svými tenkými rty a velikýma hnědýma očima až neuvěřitelně připomíná Maggie. Ale zatímco Maggie se obvykle tváří zasmušile, z Evelyn přímo září pozitivní energie.

O pár fotografií dál najde opět Evelyn. S láskou hledí na vysokého vousatého muže, který v náručí svírá světlovlasé batole, a před nimi stojí asi sedmileté děvče. Ze všech čtyř se Wesovi nejvíc líbí Maggie.

Dívá se do objektivu, přes rameno má přehozený popruh pušky na hraní a u nohou se jí choulí štěně s plandavýma ušima. Už jako malá vypadala dospěle.

Sevře se mu žaludek pocitem viny. Přestože obrázky visí všem na očích, nepřipadá mu správné je takhle zkoumat. Navíc nedokáže tyto šťastné okamžiky zachycené na fotografiích spojit s pochmurným panstvím Weltyů a jeho obyvateli. V tomhle domě je stejně veselo jako na pouti po zavírací době. Jeho domov je hlučný, stísněný a vyhrátý těly, kamny a láskou. Tady nic takového nenajdete.

Nežijí tu lidé, nýbrž duchové.

Když sejde dolů, v kuchyni uvidí Maggie. Stojí zády k němu. Dlouhé zlaté vlasy má sepnuté želvovinovou sponou, na bledém krku se jí třpytí stříbrný řetízek a pod jemnými vlásky na zátylku má blátivou šmouhu. Podivně ho to fascinuje. Maggie nakrčí ramena, jako by na nich cítila jeho pohled, a vteřinku před tím, než se otočí, uhne Wes pohledem.

V jedné ruce drží nůž a v druhé celé kuře. Na kuchyňské lince leží kupičky bílého peří, které připomínají sněhové závěje. Wes sebou neznatelně trhne, ale usmívat se nepřestává. Na venkově Nového Albionu to zkrátka chodí jinak a on je rozhodnutý, že tentokrát si to u ní nerozhází. Do třetice všeho dobrého.

Přitáhne si k ní židli a sveze se na ni. Stejně jako všechny ostatní věci v tomto domě i ona zakňučí na protest. „Děkuju, že jste mě tu nechala.“

„Jistě.“ Nepodívá se mu do tváře, ale jen na konečky vlasů, ze kterých mu kape voda na kuchyňský pult. Wes se nejistě zakloní a odhrne si vlasy z obličeje. Po krku mu stékají kapky, které ho v tom mrazivém domě studí jako led.

Odkáše si. „Můžu s něčím pomoci?“

Je mu čím dál tím jasnější, že se Maggie nelíbí a že je jí na obtíž. Je to pěkně nespravedlivé, protože po tom incidentu s jejím psem by měl být uražený spíš on. Přepadne ho nutkání jí připomenout, že to ona ho pozvala dál, ale raději nic neříká.